

Arrest

nr. 313 793 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat H. VAN VRECKOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 30 januari 2024, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 11 mei 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 15 juni 2021 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De commissaris-generaal trekt de beslissing op 22 september 2021 in, naar aanleiding van de machtsovername door de taliban. Op 28 maart 2022 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 288 767 van 10 mei 2023. Er wordt geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde asielmotieven, met name zijn vrees voor zowel de taliban als de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker maakte verder niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd). Voorts toonde verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De situatie in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, noopte voor verzoeker tot slot niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

In het kader van het huidig tweede verzoek om internationale bescherming wijzigt verzoeker zijn verklaringen gedeeltelijk. Zo verklaart verzoeker plots dat hij zelf bij de lokale politie in Afghanistan actief was gedurende zeven maanden. Daarnaast verwijst verzoeker opnieuw naar de werkzaamheden van zijn broer. Verzoeker geeft tevens aan dat hij intussen verloofd is met een Afghaanse vrouw in Kabul.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker volgende documenten voor: een kopie van zijn taskara, een kopie van de taskara van zijn vader, een verpakking waarin hij zijn postdocumenten ontving, certificaten van zijn werk, kaarten van zijn werk, foto's van hemzelf, documenten met betrekking tot het werk van zijn broer N., foto's van zijn broer N., kopieën van documenten met betrekking tot de neef van zijn vader en documenten in verband met zijn integratie in België.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog volgende bijkomende stavingstukken: een ongedateerde verklaring van G. V. T. met foto's en kopie van identiteitskaart (stuk 2), een ongedateerde verklaring van K. V. met een foto (stuk 3), een ongedateerde verklaring van P. H. met een foto (stuk 4), een ongedateerde verklaring van A. V. T. met foto's en kopie van identiteitskaart (stuk 5), een ongedateerde verklaring van N. B. met een foto (stuk 6), een verklaring van N. L. met een e-mail met een kopie van haar identiteitskaart (stuk 7), een ongedateerde verklaring van V. V. T. met kopie van identiteitskaart (stuk 8), foto's op verzoekers werkplaats (stuk 9), vijf deelcertificaten van modules Nederlands (stuk 10), loonfiches van maart tot mei 2023 (stuk 11), een getuigenis van A. C. van 11 juli 2023 met een e-mail met een kopie van haar identiteitskaart (stuk 12) en een getuigenis van F. V. T. van 14 juli 2023 met kopie van identiteitskaart (stuk 13).

3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4. Verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen: (i) dat verzoekers verklaringen als zou hij lid zijn geweest van de lokale politie en daarbij hebben samengewerkt met het nationale leger en de Amerikanen gedurende zeven maanden pas naar boven komen nadat zijn eerste verzoek integraal en in beroep werd afgewezen, ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (ii) waar verzoeker opnieuw verwijst naar de werkzaamheden van zijn broer en de daaruit voortvloeiende problemen dient te worden vastgesteld dat deze reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van verzoekers eerste verzoek; (iii) de documenten die verzoeker thans voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn volgend verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen; (iv) in zoverre verzoeker verwijst naar zijn leven in België en documenten neerlegt ter staving van zijn integratie dient opgemerkt dat hij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn verblijf en leven in België een nood heeft aan internationale

bescherming, te meer daar hij verklaart verloofd te zijn met een Afghaans meisje in Kabul; (v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; (vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien; (vii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen nieuwe elementen aan.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Ter verantwoording van zijn gedeeltelijk gewijzigde verklaringen in het kader van zijn huidig verzoek, voert verzoeker zowel tijdens zijn verklaring volgend verzoek (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 23 juni 2023) als in het verzoekschrift aan dat hij verkeerde adviezen heeft opgevolgd van andere asielzoekers en smokkelaars en ervan uitging dat hem de subsidiaire beschermingsstatus zou worden verleend in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst er in dit verband op dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. In casu dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. De Raad stelt vast dat verzoeker immers heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn profiel en zijn asielrelaas.

De vaststelling dat verzoeker zijn voorgehouden werkzaamheden voor de lokale politie in Afghanistan, waarbij hij zou hebben samengewerkt met het Afghaanse leger en de Amerikanen, volledig onvermeld liet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. De commissaris-generaal stelt daarnaast op goede gronden vast dat de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van deze werkzaamheden niet kunnen overtuigen omdat (i) documenten slechts een ondersteunende functie hebben in geval van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat niet het geval is en (ii) uit de beschikbare informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn, zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief beperkt is.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij komt in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal door onder meer te verwijzen naar rechtspraak.

In zoverre verzoeker het oneens is met de motivering van de commissaris-generaal inzake de neergelegde documenten en uitvoerig verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), onder meer het arrest EHRM, 2 oktober 2012, “Singh t. België”, het “Saadi t. Italie”, het arrest “N.A. t. Verenigd Koninkrijk”, het arrest, “N. t. Finland”, het arrest HvJ, “M.M. t. Minister of Justice, Equality and Law Reform, Ireland” en het arrest “R.C. t. Zweden”, dient te worden benadrukt dat hij er ten onrechte vanuit lijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Daarbij komt dat deze documenten worden voorgelegd ter ondersteuning van een relaas dat niet geloofwaardig wordt geacht, om duidelijk uiteengezette redenen.

Waar verzoeker hekelt dat hij in het kader van huidig verzoek niet bij het CGVS werd gehoord omtrent de neergelegde documenten en bijkomende verklaringen, wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

6. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de werkzaamheden van zijn broer voor het Afghaans Nationaal Leger (hierna: ANA) en de daaraan verbonden problemen, wijst de Raad erop dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in zijn arrest nr. 288 767 van 10 mei 2023 kwam vast te staan dat geen geloof kon worden gehecht aan het voorgehouden profiel van verzoekers broer, noch aan de daaraan verbonden voorgehouden problemen met de taliban. Wat betreft de foto's die verzoeker voorlegde van zijn broer in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en die hij thans opnieuw bijbrengt (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, vraag 1, punt 9) oordeelde de Raad bovendien dat er zich tussen deze foto's geen enkel stuk bevindt dat ook maar enigszins kan aantonen dat verzoekers broer effectief bij het ANA zou hebben gewerkt of dat de beweerde familieband tussen de persoon die op de foto's in een uniform staat afgebeeld en verzoeker kan aantonen. Verder slaagde verzoeker er aan de hand van de voorliggende foto's niet in om afbreuk te doen aan de pertinente en vaststelling dat hij geen concrete duiding kon geven bij het vermeende bomincident, waarvan hij overigens niet wist of dit tijdens zijn werk bij het ANA gebeurde, en dat hij niet wist in welk ziekenhuis zijn broer hieropvolgend gehospitaliseerd was.

Aangaande de bijkomende stukken die verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek voorlegt met betrekking tot zijn broer, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat (i) uit de foto's en medische documenten in hoofdte van verzoekers broer de precieze omstandigheden, context en tijdsperiode niet kunnen worden afgeleid en (ii) de medische stukken geenszins de precieze omstandigheden van de medische problemen, noch de context en door wie/wat deze werden veroorzaakt staven. Door in het verzoekschrift te betogen dat de commissaris-generaal de documenten niet van de hand kan wijzen door eenvoudigweg te concluderen dat zijn verklaringen niet geloofwaardig waren in de context van zijn eerste verzoek en er een hoge graad van corruptie heerst in Afghanistan, gaat hij aldus volledig voorbij aan de concrete en pertinente overwegingen van de commissaris-generaal in dit verband.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de eerdere beoordelingen van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat zijn voorgehouden problemen met de taliban en het voorgehouden profiel van zijn broer ongelooftwaardig zijn.

Gelet op het voorgaande blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht vestigt op het feit dat hij op negentienjarige leeftijd zijn land van herkomst is ontvlucht, sinds zijn drieëntwintig jaar in België is, hier heden drie jaar onafgebroken verblijft en zich geïntegreerd heeft, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de commissaris-generaal met de bestreden beslissing bijbrengt, waaronder de meest recente EUAA "Afghanistan. Country Focus" van december 2023 en de COI Focus "Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. Het louter verwijzen naar zijn verblijf in België volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Waar verzoeker ter staving van zijn integratie tijdens zijn verklaring volgend verzoek en in zijn verzoekschrift verwijst naar een hele bundel aan getuigenissen waarin verzoeker wordt geprezen voor zijn inspanningen, aanpassingsvermogen en vriendelijkheid (verzoekschrift, stukken 2-8, 12-13), zijn werkcontract, loonfiches en het bewijs dat hij zijn werkvergunning moest afgeven (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stukken 9 en 11) en deelcertificaten voor het leren van Nederlands (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 10) wijst de Raad erop dat dit weliswaar lovenswaardige elementen zijn die aantonen dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïntegreerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog opmerkt dat zijn godsdienstige praktijk onverenigbaar is met het door de taliban opgelegde maatschappijmodel, wijst de Raad erop dat hij ook in het kader van zijn huidig verzoek verklaart een soennitisch moslim te zijn (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 9). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun-origine te zijn (ibid., vraag 6d), de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Door voorts louter te verwijzen naar algemene informatie schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker heeft tot zijn negentien jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij contact onderhoudt met zijn familie in Afghanistan en hij verklaart thans verloofd te zijn met een Afghaanse vrouw in Kabul (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vragen 14 en 22).

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het leven onder talibanbewind en het gegeven dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan

worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, wijst de Raad erop dat deze elementen reeds werden beoordeeld in zijn arrest nr. 288 767 van 10 mei 2023.

Wat betreft de verwijzing doorheen het verzoekschrift naar arresten van de Raad dient te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

8. Verzoeker brengt voorts geen elementen bij die een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de eerder gedane analyse van de Raad hierover in zijn arrest nr. 288 767 van 10 mei 2023, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de geactualiseerde landeninformatie die beide partijen hebben overgemaakt, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd nog steeds actueel en correct zijn.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door de taliban dan wel andere actoren.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 288 767 van 10 mei 2023 dat het geweld in de provincie Nangarhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door beide partijen, waaronder de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er is verder geen sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico voor verzoeker zouden verhogen.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

*2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.*

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 31 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1521 legt de eed af en tolkt Pashtou.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de verzoekende partij nieuwe stukken heeft neergelegd om haar verklaringen over haar werk bij de lokale politie bij het huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming te staven en die niet voldoende door de verwerende partij werden onderzocht, wat strijdig is met de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en van de Raad van State. Verzoeker moest hierover gehoord worden want bij coherente verklaringen moeten deze stukken aanvaard worden. Wat betreft de integratie van de verzoekende partij stelt zij dat de verzoekende partij verschillende stukken heeft neergelegd die de integratie aantonen. In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming werden geen stukken neergelegd wat betreft de verwestering van de verzoekende partij, stelt zij, doch dat dit momenteel wel het geval is, zodat dit nieuwe stukken zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij de westerse waarden en normen heeft aangenomen. Zij vervolgt door te stellen dat deze waarden en normen zeer belangrijk zijn aangezien de verzoekende partij het zeker en vast niet eens is met het talibanregime en dat het voor haar onmogelijk is om “het spel” van de taliban te spelen. Bij een gehoor zou dit grondiger onderzocht kunnen worden. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift en naar wat gesteld wordt in haar schriftelijke vraag tot horen.

De verzoekende partij zelf benadrukt het feit dat zij in 2023 het centrum moest verlaten omdat zij werkte. Nadien is zij een privéadres gaan zoeken, heeft er één gevonden en is er gaan wonen. Nadien, zo vervolgt de verzoekende partij, 5 maanden later, heeft zij de negatieve beslissing van de verwerende partij ontvangen en heeft daardoor haar werk en dus inkomen verloren en ook haar woonplaats. Zij besluit door te stellen dat zij ook niet meer uitgenodigd werd door de verwerende partij om haar verklaringen kracht bij te stellen. Zij krijgt psychologische begeleiding en heeft een aanvraag ingediend om via Solentra en het OCMW begeleiding te krijgen, maar dit werd niet geaccepteerd.”

5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 22 mei 2024 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoeker niet slechts om te worden gehoord, maar geeft hij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

Evenmin kan het volstaan ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar de elementen die hij heeft aangebracht in de schriftelijke vraag tot horen. De Raad herhaalt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door deels algemeen te verwijzen naar voormelde schriftelijke neerslag blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

6. Verzoeker brengt ter zitting met de onder punt 4. van dit arrest voormelde algemene argumentatie geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 7 mei 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit echter na. Hij beperkt zich immers tot

het volharden in het verzoekschrift maar hij gaat niet in op de inhoud van voormelde beschikking en brengt er geen concrete en inhoudelijke repliek tegen in. Hij gaat zo volledig voorbij aan de gronden van de beschikking en onderneemt geen concrete poging om er een ander licht op te werpen.

Inzake de nieuwe stukken die hij heeft neergelegd om zijn werk bij de lokale politie te staven en zijn verwijzing naar rechtspraak inzake nieuwe stukken, wordt het volgende overwogen in punt 6. van de beschikking: *“De vaststelling dat verzoeker zijn voorgehouden werkzaamheden voor de lokale politie in Afghanistan, waarbij hij zou hebben samengewerkt met het Afghaanse leger en de Amerikanen, volledig onvermeld liet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. De commissaris-generaal stelt daarnaast op goede gronden vast dat de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van deze werkzaamheden niet kunnen overtuigen omdat (i) documenten slechts een ondersteunende functie hebben in geval van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat niet het geval is en (ii) uit de beschikbare informatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn, zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief beperkt is.*

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij komt in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal door onder meer te verwijzen naar rechtspraak.

In zoverre verzoeker het oneens is met de motivering van de commissaris-generaal inzake de neergelegde documenten en uitvoerig verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), onder meer het arrest EHRM, 2 oktober 2012, “Singh t. België”, het “Saadi t. Italie”, het arrest “N.A. t. Verenigd Koninkrijk”, het arrest, “N. t. Finland”, het arrest HvJ, “M.M. t. Minister of Justice, Equality and Law Reform, Ireland” en het arrest “R.C. t. Zweden”, dient te worden benadrukt dat hij er ten onrechte vanuit lijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Daarbij komt dat deze documenten worden voorgelegd ter ondersteuning van een relaas dat niet geloofwaardig wordt geacht, om duidelijk uiteengezette redenen.”

Over het feit dat verzoeker niet gehoord werd bij het CGVS wordt het volgende overwogen in punt 6. van de beschikking: *“Waar verzoeker hekelt dat hij in het kader van huidig verzoek niet bij het CGVS werd gehoord omtrent de neergelegde documenten en bijkomende verklaringen, wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.”*

Inzake de stukken aangaande verzoekers integratie, voorgelegd in het kader van zijn volgend verzoek en voorgelegd bij huidig verzoekschrift, wordt het volgende overwogen in punt 7. van de beschikking: *“De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de commissaris-generaal met de bestreden beslissing bijbrengt, waaronder de meest*

recente EUAA "Afghanistan. Country Focus" van december 2023 en de COI Focus "Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. Het louter verwijzen naar zijn verblijf in België volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Waar verzoeker ter staving van zijn integratie tijdens zijn verklaring volgend verzoek en in zijn verzoekschrift verwijst naar een hele bundel aan getuigenissen waarin verzoeker wordt geprezen voor zijn inspanningen, aanpassingsvermogen en vriendelijkheid (verzoekschrift, stukken 2-8, 12-13), zijn werkcontract, loonfiches en het bewijs dat hij zijn werkvergunning moest afgeven (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stukken 9 en 11) en deelcertificaten voor het leren van Nederlands (administratief dossier, map 'Documenten' en verzoekschrift, stuk 10) wijst de Raad erop dat dit weliswaar lovenswaardige elementen zijn die aantonen dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch er moet worden vastgesteld dat deze elementen op zich nog niet voldoende zijn opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de Taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de Taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geëvalueerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog opmerkt dat zijn godsdienstige praktijk onverenigbaar is met het door de Taliban opgelegde maatschappijmodel, wijst de Raad erop dat hij ook in het kader van zijn huidig verzoek verklaart een soennitisch moslim te zijn (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 9). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun-origine te zijn (ibid., vraag 6d), de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Door voorts louter te verwijzen naar algemene informatie schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de Taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker heeft tot zijn negentien jaar in Afghanistan verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij contact onderhoudt met zijn familie in Afghanistan en hij verklaart thans verloofd te zijn met een Afghaanse vrouw in Kabul (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vragen 14 en 22)."

Door louter de kritiek geuit in het verzoekschrift te herhalen, werpt verzoeker geen ander licht op deze vaststellingen en hij doet hier evenmin afbreuk aan. Hij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET